

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

33. An Indulgentia stationum possit quis in die multoties lucrari? Ex p. 5. t.
12. r. 45.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

non potest reuocare postea talem electionem: non est ergo actus iurisdictionis, sed conditio ad concessionem facta à Pontifice: conditio autem ad indulgentiam requisita, potest aliquando esse actus internus. Hæc omnia Pater Lugo, cui quidem libenter adhaereo.

RESOL. XXXIII.

An Indulgentia stationum possit quis in die multoties lucrari? Ex p. 5. tr. 12. Refol. 45.

Sup. hoc sup. in tr. 3. Ref. 152. & 153. §. ult.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Angelus ver. Indulgentias, §. 4. Rosella eod. ver. §. 12. Nauarrus §. in Leuitico, notab. 32. num. 46. & 47. & alij Negatiuam verò tenet Paludanus in 4. dist. 20. q. 4. art. 7. D. Thom. in addit. 3. p. q. 25. art. 2. ad 4. D. Antonin. p. 1. tit. 10. c. 3. §. 3. & alij.

2. Verum circa præsentem questionem Ludouicus de la Cruz in Bulla Cruc. disp. 1. cap. 8. dub. 13. num. 10. cum distinctione putat esse loquendum, nam vel Indulgentia conceditur ad tempus determinatum, vt visitantibus tali die, & hora, & tunc semel tantum potest illam quis lucrari. Vnde cum stationes Romæ signatæ concedantur in Bulla certis & determinatis diebus, inde est, quod semel tantum potest quis illas lucrari, nisi aliud exprimat Pontifex. Quando verò Indulgentia conceditur indeterminatè, & quasi perpetuè sub hac forma: *Quicumque visitauerit talem Ecclesiam, vel Altare consequetur hanc vel illam Indulgentiam*, tunc potest quis eam lucrari, toties, quoties, idque satis probat ipsa consuetudo, quæ est optima legum & cõcessionum humanarum interpret, & sic conciliari possunt prædictæ opinioniones. Hoc tamen vitium debet intelligi, dummodo iteratio visitationis non cedat in irritationem, vt reuera cederet, si quis visitaret eandem Ecclesiam continuè egrediendo, & ingrediendo, quia non est verisimile de prudentia Pontificis illi modo reiterandi visitationem, multiplicare indulgentias. Sic ille.

3. Sed his tamen non obstantibus nouissimè Agidius de Trullenck in Bulla Cruc. lib. 1. §. 6. dub. 4. num. 2. absolute docet Indulgentiam stationum posse in die multoties lucrari, quia Bulla id non restringit, nec limitat, sed absolute eam concedit: at quando Indulgentia conceditur indefinitè visitandi tali die talem Ecclesiam, toties eam quis, lucratur, quoties eo die moraliter & secundum prudentiam illam visitat. Secundo probatur, quia iuris dispositio etiam in odiosa materia comprehendit omnes casus, ad quos verba dispositionis iuxta propriam significationem & dispositionem se extendunt, secundum doctrinam Iuriscoñsultorum; sed verba Indulgentiarum Romæ & verba Cruciatæ, & verba Iubilæi in quo præcipiuntur stationes ad lucrandas Indulgentias iuxta propriam significationem, extendi possunt ad plures vices in die. Ergo extendenda potius, quàm limitanda, cum talis concessio sit principis fauor, & in tertij præiudicium non cedat. Ita ille, & ego in prima parte, tractat. 11. Refol. 104.

Quæ hic est sup. in tr. 3. Ref. 152.

RESOL. XXXIV.

An pro lucranda Indulgentia concessa visitantibus quinque Altaria satis sit preces effundere ex vno loco sine motu de vno Altari ad aliud Altare?

Et quid est dicendum, quando quis idem Altare quinquies visitat, an teneatur loco dimoueri, vel eodem loco fixus possit illud visitare, dummodo quod qualibet visitatione finita saltem corpus, & caput inclinet in signum distincta visitationis? Ex part. 5. tract. 12. Ref. 16.

§. 1. **N**egatiuam sententiam docet Ioannes de Garonica in explicacione Bulla Cruciatæ, §. item si concede. vbi sic ait. [Otros ay que no son tan scrupulosos, pero son demaliado libres, porque sin menearle de vn lugar bueluen la cara à cinco altares, loque à míme parece es, que no ganan la estacion, sino que se han de leuantar, y andar todo el trecho que tienen los cinco altares. Porque si no se vueran de andar, tando valiera hazer toda la estacion en vn solo altar; y esso no se puede hazer, porque por dispensacion dixo, que no donde no vuisse mas que vn altar, si visitasse cinco vezes.] Sic ille.

2. Sed ego in 1. p. tract. 11. refol. 102. affirmatiuam sententiam tenui cum multis DD. quibus nunc addo Ludouicum de la Cruz in Bulla Cruc. disp. 1. dub. 13. num. 4. Dico igitur quod in tali casu non oportet moueri loco, sed satis est vt vno loco fixus preces fidat versus quinque Altaria; quare sufficit moueri corde ab vno Altari in aliud, etiam quando nullum adest impedimentum, quia si vnum tantum esset Altare, non oportet quinque motu corporali illud visitare, sed satis esset quinque versus illud preces fundere; ergo non requiritur, per se loquendo, in visitatione Altaris, motus corporalis.

3. Nota tamen quod Trullenck in Bull. Cruc. lib. 1. §. 6. dub. 2. num. 4. licet existimet quòd quando quis idem Altare quinquies visitat, non tenet loco dimoueri, sed eodem loco fixum posse illud quinquies visitare, tamen vult, quòd qualibet visitatione finita saltem corpus & caput inclinet in signum distincta visitationis.

RESOL. XXXV.

An Indulgentia certo, & ineffabiliter proficit defunctis?

Et an Indulgentia non omnibus animabus existentibus in Purgatorio valeant, sed illis tantum, quæ se sibi prederunt, meruerunt in vita per pietatem & curam erga mortuos? Ex p. 5. tract. 12. Refol. 8.

§. 1. **N**egatiuè respondet Layman in Theol. mor. lib. 5. tract. 7. c. 7. n. 3. vbi citat Bonaventuram, Richardum, Durandum, Caietanum, Cordubam, Cananum, Sotum & Henriquez, asserentes Indulgentiam pro defunctis tantum proficere per modum suffragij & imperationis secundum liberalem Dei acceptantem voluntatem quod confirmatur ex omnium fidelium consensu, qui post applicatam alicui animæ Indulgentiam, multo minus pro ea sacrificare & orare pergunt, quasi ipso facto significantes Indulgentiam, etiam si eius concessio iusta causa subnixæ videatur, non habere tamen ineffabilem effectum.

2. Sed affirmatiuam sententiam tenet Acoſta in Bull. Cruc. q. 19. Faber de Penitent. in 4. sentent. disp. 19. q. 2. disp. 8. cap. 8. num. 2. 4. Granadus in 3. part. de Sacram. controuers. 12. tract. 5. disp. 5. n. 10. Suarez tom. 4. disp. 13. sect. 3. n. 3. Ledefina in 2. part. 4. q. 29. art. 3. Sotus in 4. distinct. 21. q. 2. art. 3. Valentia tom. 4. disp. 7. quæst. 10. punct. 5. Coninck de Sacram. disp. 12. dub. 10. num. 441. Tannerus tom. 4. disp. 6. q. 8. dub. 4. n. 92. Trullenck in Bulla Cruc. lib. 4. dub. 9. num. 4. & alij penes ipsos, quia satisfactiones Christi & Sanctorum, quæ applicantur ad poenam Purgatorij, sunt æquivalentes ad hanc rem, nec deest diuina promissio de tali remissione fundata in perpetua traditione Ecclesie, & in illo Matth. 16. *Quicumque solueris*, &c. Quid ego sentiam dicam breuiter, hæc posterior sententia videtur mihi probabilior: vnde puto Valentiam vbi supra, non rectè, neque modestè contrariam vocare incautam, & nullo modo ardiendam; melius Bellarm. lib. 1. cap. 14. vocant illam rationabilem, nostram verò admodum piam: addo ego & probabiliorcm.